

Træf, som ogsaa den ærede Taler angav, skal jeg nævne, at medens de faste Gjendomme i 1860 har de 67 pCt. af Skattebyrden i København og de personlige Skatter og andre nærmest personlige Skatter kun udgjorde 33 pCt., saa ere de nu i 1889 blevne lige stillede — endog med en lille Overvægt for de personlige Skatter. Jeg anser det for lidet heldigt at gaa videre paa denne Vej og saaledes give Indkomstskatten i København et stedse større Omfang og gøre den stedse mere byrdesuld. Dertil anser jeg Skatten selv for en alt for lidet heldig Skat. Jeg tror, at man, da man indførte den i 1861, begik en meget stor Fejl — og det glæder mig, at det synes, som om Erkendelsen heraf begynder at komme — ved ganske at ophæve Næringskatten og sætte Indkomstskatten i Stedet. Hvad man havde burdet gøre, var at omordne Næringskatten paa en hensigtsvarende Maade og lade den blive et Supplement til Indkomstskatten. Forholdet er faktisk det og vil vistnok altid blive det, at det vil vise sig overmaade vanskeligt at finde og ramme de næringsdrivendes virkelige Nettoindtægt, blandt andet af den simple Grund, at saa overmaade mange af dem ikke selv have nogen ret klar Forestilling om, hvad den er, og ikke selv ere i Stand til at opgibe den. Følgen deraf er da den, at de kendte faste Indtægter bleve forholdsvis haardt ramte i København. Jeg tror, at dette allerede tilstrækkelig klart vil fremgaa af, at Antallet af dem, der svare Indkomstskat, og som altsaa formodes at have en Indtægt af 800 Kr. eller derover, er saa, jeg kunde gerne sige, forbausende lille. Der foreligger jo ikke endnu detaillerede Opgørelser løver Folketællingen i 1890, men i 1880 var Forholdet dette, at medens der i København var 54,000 Familier eller Husstande og derhos 20,000 enkeltlevende Personer, var Antallet af dem, der svarede Indkomstskat, kun 27,000. Altsaa endogsaa bortset fra de enkeltlevende Personer, hvoraf adskillige komme ind under Indkomstskatten, var det kun Halvdelen af alle Familier, som antoges at have 800 Kr. og derover. Der kan næppe være Tvivl om, at dette er i og for sig et urigtigt Resultat, men det skyldes den nævnte Umstændighed, at det er saa overordentlig vanskeligt at finde den virkelige Nettoindtægt, som den næringsdrivende har. Vi se jo da ogsaa, at naar man gaar den københavnske Indkomstskattefortegnelse igennem, kan man paa somme Steder læse Side op og Side ned, hvor saadanne i sig selv ret bestedne Funktionærer og Be-

stillingsmænd som Postbude og Politibetjente staa rent ud som Matadorer i hele Distrikter mellem alle de næringsdrivende Borgere. Da nu hertil kommer, at Indkomstskatten jo ogsaa lider af andre, ofte fremhævede principielle Mangler, er det betænkeligt at benytte den i stigende Maalestok som Skat i København og efterhaanden at komme dertil, at det faktisk bliver den eneste Skat, som man vil lade stige, medens de andre blive stillestaende. Jeg tror, man tør sige, at det eneste virkelige Forvar, som kan føres for den københavnske Indkomstskat, er det, at den er lav, men saa snart den begynder at blive højere, bliver den højt ubillig og let utaalelig.

Det foreliggende Lovforslag aabner nu Udsigt til en ret betydelig Forøgelse af den københavnske Indkomstskat, thi den Begrænsning, der er bleven sat, er jo af en saadan Bestaenhed, at der Nar for Nar vil kunne udskrives mere. Det er angivet i Bemærkningerne til Lovforslaget, at der i Genhold til dette Lovforslag vilde for Aaret 1891—92 kunne være udstrevet i Indkomstskat 915,000 Kr. mere, end fket er. Og gaa vi ud fra det Beløb, gaa vi ud fra, at man altsaa dette Nar havde haft denne Lov, og var kommen ind paa denne Forøgelse af Indtægten, vilde man atter i det følgende Nar kunne være kommen til en Forøgelse af 485,000 Kr. og for det 3dje Nar, for ikke at gaa længere, atter til 618,000 Kr., og om end ganske vist lidt af disse Beløb vilde falde paa de andre Skatter, som ogsaa efterhaanden stige, er det dog saa ubetydeligt, at det væsenlig vilde falde paa Indkomstskatten, og denne vilde da i Aaret 1893—94 være naaet op til over $4\frac{1}{3}$ Million, eller dersom vi forudsætte, at Skatteindtægten, der her er angiven til omtrent $78\frac{1}{2}$ Million, stiger til 85 Millioner, vilde man dog komme op over 5 pCt. Nu er der ganske vist i det andet Ting blevet indsat en yderligere Begrænsning, men den gaar dog kun til $4\frac{1}{2}$ pCt. af den samlede Skatteindtægt, saaledes at altsaa Indkomstskatten vil kunne opkræves med 50 pCt. mere, end den er for Djebliffet. Jeg tror, at dette er lidet heldigt, og jeg tror, det aldrig har været Hensigten med Loven af 1861, at dette skulde blive Tilfældet. Thi Loven af 1861 sikrede jo netop de faste Gjendoms-skatter og Indkomstskatten, saaledes at dens Tanke var den over for de faste Gjendoms-skatter, at Indkomstskattens Beløb ikke burde være højere end 3 pCt. Naar det derfor siges, at man ikke ret vel vil kunne forhøje Skatterne paa faste Gjendomme, fordi de ere fastslaaede ved Loven af 19de Februar 1861, saa gæl-